

1 ЕЛЕНІ

Коли перші сирени порушують вечірній спокій у Гнесті, Елені їх ледь помічає. Сирена автомобіля швидкої допомоги, яку чути здалеку, не здається такою важливою. Не в порівнянні з цим.

Не відриваючи погляду від вікна, Елені тісніше закутується у свою червону куртку, поки Сіван обнюхує щось у канаві.

Сьогодні понеділок, надворі холодно, до початку весняного семестру у Фрея-школі залишилося менш як тринадцять годин. У вікні, на яке витріщилася Елені, світиться. Такого не було всі різдвяні канікули. Елені важко відвести погляд від вікна.

Це він. Це Аббе.

Коли позаду Елені проїжджає перша пожежна машина, вона навіть не обертається.

Він там сидить за комп'ютером і має такий звичний вигляд, як і завжди.

Чому вона знову сюди приходить? Елені не може пояснити. Минуло багато часу відтоді, як Елені була

одержима Аббе в цьому сенсі, але... Ноги й далі ведуть її сюди під час їхніх із Сіван прогулянок, і ніхто про це не знає. Вона продовжує стеження. Намагається зрозуміти. Як вона могла нічого не бачити?

Ось зараз Аббе повернувся додому після святкування Різдва.

Елені переповнюють суперечливі емоції.

Після того як торік восени стало відомо, що Аббе вів ту образливу сторінку в інстаграмі «Страшні дівчата», він перейшов до іншої школи. Тепер він вчиться в Сьодертельє, а тут, у Гнесті, балачки про нього вже стихли. З часу тієї історії минуло вже кілька місяців. Люди живуть собі далі. І хоч ніхто не забув, але, схоже, що тепер, коли Аббе вже не є частиною їхнього повсякдення, він поступово стерся зі свідомості. І тільки Елені досі його не відпустила.

І як він міг її цікавити?

Лише коли телефон Елені починає вібрувати від напливу повідомлень, вона згадує, що поза її бульбашкою ще є світ і що в цьому світі теж щось відбувається. Щось велике.

Ясмін: ГОРИТЬ!

Тато: Де ти?

Тато: Наче зал Фреї горить, я лише хочу знати, чи ти не там.

Ясмін: Зава-ал, іди СЮДИ!!!!!!

Тато: Елені, НЕГАЙНО повертайся додому.

Коли Елені переводить погляд на пагорб Гнесті, за пожежними машинами, які проїжджали повз, вже й сліду не лишилося. Запах диму навалився на неї, наче стіна.

²
ЯСМІН

АЛЬО????? ЕЛЕНІ!!! ТІ-І-ІЛЬДЕ!

Ясмін натискає «відправити» і знову дивиться в бік спортивного залу Фрея-школи. Або ж — спортивного центру Фрея — так написано жирними зеленими літерами на цегляній стіні. Але так ніхто не говорить, можуть сказати зал Фреї або спортивний зал. Найчастіше — просто спортзал.

І тепер він горить.

Ясмін стоїть попереду групи, яка зібралася на шкільному подвір'ї. Густий чорний дим валить із даху зали, в очах пече, пашисть таким жаром, що вона мусить розстебнути куртку, щоб не спітніти до смерті. Чоловік у світловідбивальному жилеті кричить, щоб усі відійшли, але більшість так і стоїть на місці. Ясмін теж. Ну, це ж просто wow. Це вперше вона бачить щось настільки страхітливе й настільки потужне.

Натиснувши на значок камери, Ясмін починає знімати, наближує зумом скляні двері, за якими видно велике полум'я, яке охопило стіни всередині. Двоє жінок

позаду Ясмін говорять, що вогонь точно пошириться на решту школи.

— Оце шуму буде, коли купа дітей тинятиметься тут, якщо завтра не почнеться навчання, — каже одна.

— Ну, бачу, фізкультури в них точно не буде, зал знищений дотла, — додає інша.

Опустивши мобільний, Ясмін дивиться просто на пожежу. Полум'я вже таке сильне, що сягає стелі.

Знищений дотла.

Ясмін ніколи не вважала спортивний зал чимось особливим. З якого дива? Ходиш собі до школи, часом у тебе математика, часом фіз-ра. Тоді йдеш у спортзал. Нема про що думати. Але враз це стало важливим, це просто повне божевілля, що через якусь пожежу зникне цілий спортзал.

У початковій школі Ясмін узагалі-то любила фізкультуру: вона завжди була першою на майданчику й найшвидшою на шведській стінці. Це вона наважилася вилізти найвище, ще коли була дошкільням. А потім, у другому класі, Ясмін упала і зламала руку. І ось ця стінка зараз горить. І мотузки, і кільця, і перекладина, і ці довбані ворота для флорболу, які завжди ставлять, коли буває заміна. Ясмін уже не любить ходити на фізкультуру, та все ж. Це в цьому спортзалі вона врізала Віктору Б. в самісіньке око за те, що лапав її. За цим спортзалом вона вперше пробувала закурити. А в сьомому класі одного разу навмисно зайшла не в ту роздягальню, бо знала, що там Амір.

Це просто не вкладається в голову, Ясмін мусить із кимось поговорити. Вона роззирається. Біля зелених лавок стоїть Чейд, трохи далі видно Мірзу і ще кількох

хлопців із класу, вони розмовляють з учителем Себбе. Амір стоїть разом із великою футбольною компанією. Вони з Ясмін розійшлися минулої осені, навіть не розмовляли після тієї історії зі «Страшними дівчатами». Сюди зійшлися всі. Крім Тільде та Елені. Це, блін, просто неймовірно, ну як можна знати, що з ними все гаразд, якщо вони навіть не відповідають? Надіславши: «*Ви де??? ВИ ЖИВИ?*», Ясмін уже хотіла протискатися крізь натовп, коли хтось ухопив її за руку.

— Ясі!

Це Міммі, а біля неї топчуться двоє малих дівчат. Одна, в якій на носа натягнутий синьо-білий шарф футбольної команди Гнести, це сестра Міммі. А друга — її подруга, в обручі-вушках і куртці в горошки, аж занадто пожвавлена.

— Ти теж дивишся на пожежу? — мало не кричить мала.

Ясмін сміється: а що... це так помітно? Але, стримавши чванливість, нахиляється до дівчинки і бачить, що її темно-синя курточка не в горошки, а у візерунок з маленьких ріжків морозива пастельного кольору. Як мило, думає собі Ясмін і, усміхнувшись, приязно відповідає:

— Ну звісно, треба подивитися на пожежу.

— Невже це насправді? — каже Міммі. — Це так...

Вона показує на полум'я, не договоривши.

— Потужно? — пробує завершити Ясмін.

— Мені здається, моторошно, — каже сестричка Міммі.

— І круто, — додає дівчинка-у-вушках.

Ясмін киває, пожежа — це й справді моторошно і круто водночас. Малі дівчата теж кивають, вони наче

не можуть не повторювати рухи Ясмін. Міммі сміється і пригортає сестру за плече.

— Нам уже час додому, — каже вона, махнувши вільною рукою, а тоді вони розвертаються і йдуть.

Простеживши за ними поглядом, поки вони пробираються в тисняві, Ясмін помічає, що Тільде таки тут, стоїть далеко позаду. Але хоч як навіжено не махала б до неї Ясмін, Тільде, здається, узагалі нічого не бачить, крім охопленого полум'ям спортзалу.

3
ТІЛЬДЕ

— Ну нарешті! — вигукує мама, і в цьому відчувається таке полегшення, що Тільде переводить погляд від полум'я і диму. — В Юганнеса розрядився мобільний, з ними не було зв'язку. Але він у Ноа.

— Ми ж і так про це знали, — здивовано каже Тільде.

— Так, але ж хочеться знати напевно, де під час таких подій є всі твої. Тепер знаємо. З ним усе добре.

Під час таких подій. З ним усе добре.

Тільде переводить погляд на спортивний зал і полум'я. До неї навіть не дійшло, що варто було хвилюватися за старшого брата. Кілька годин тому він пішов у спортзал на тренування з футболу, а потім написав смс, що піде поїсти до Ноа. Цілком нормальна поведінка як на Юганнеса.

Чому саме сьогодні він мав іти від Ноа і повертатися в спортзал? І втрапити в страшну пожежу? Тільде не може придумати жодної логічної причини, чому так мало б статися, але від самої думки про це її нудить. І хоч вона вже знає, що причин для хвилювання